

Sygn. akt III Cz 2179/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Teresa Kołeczko – Waclawik

Sędziowie: SO Mirella Szpyrka

SO Roman Troll (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2017 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa T. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 21 września 2016 r., sygn. akt I C 153/16

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie przez jego uchylenie.

SSO Roman Troll SSO Teresa Kołeczko – Waclawik SSO Mirella Szpyrka

Sygn. akt III Cz 2179/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 21 września 2016 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach odrzucił pozew (pkt 1) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2). W uzasadnieniu wskazał, że jest to kolejny pozew w sprawie dotyczącej odszkodowania z ubezpieczenia auto casco z tytułu kolizji z 24 października 2013 r., pierwszy (I C 1098/14) dotyczył sprawy o różnicę pomiędzy wartością pozostałości, a kwotą za jaką powód zbył pojazd pomniejszoną o wypłacone odszkodowanie i koszty wyceny, wówczas bezsporna była wartość pojazdu sprzed szkody (130749 zł), a powód dochodził w pełnego odszkodowania. Natomiast obecny pozew stanowi różnicę pomiędzy wartością pojazdu sprzed szkody, którą powód określił na 145900 zł, a tą określoną w postępowaniu likwidacyjnym na 130749 zł, która była bezsporna w poprzednim postępowaniu. Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że to jest to samo roszczenie, bo powód nie dochodził w poprzednim postępowaniu części odszkodowania, dochodził natomiast odszkodowania w całości (pełnego odszkodowania). To spowodowało, że Sąd Rejonowy uznał zarzut powagi rzeczy osądzonej wskazując, że obecne postępowanie oraz to prowadzone w sprawie o sygn. akt I C 1098/14 są identyczne. Orzeczenie to zapadło na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., a co do kosztów postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Zażalenie na to postanowienie złożył powód zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 366 k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię

i zastosowanie oraz uznanie dochodzonego przez powoda roszczenia za prawomocnie osądzone wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z 23 listopada 2015 roku w sprawie sygn. akt I C 1098/14. Przy tak postawionych zarzutach wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez jego uchylenie oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Można odrzucić pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie rozstrzygnięta (art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.). O powadze rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.) decyduje, poza identycznością stron i identycznością przedmiotu rozstrzygnięcia, także tożsamość podstawy sporu, którą stanowi zespół okoliczności faktycznych charakteryzujących stosunek prawny pomiędzy stronami, z którego powód wywodzi swoje roszczenie względem pozwanej (żądanie i podstawa faktyczna, przy czym w jej zakres wchodzi także merytoryczne zarzuty pozwanego). Ocena tożsamości roszczenia na gruncie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. obejmuje faktycznie porównanie roszczenia uwzględnionego, które obejmuje prawomocność materialna wyroku i roszczenia dochodzonego później, które ma charakter jedynie roszczenia procesowego. Z tego punktu widzenia istotne jest uwzględnienie jego podstawy przytoczonej przez powoda. Jeżeli powód twierdzi, że domaga się zasądzenia niedochodzonej wcześniej części roszczenia, to przy ograniczeniu się przez sąd do badania pozwu i przedmiotu poprzedniego wyroku, brak jest podstaw do uznania, że o roszczeniu tym prawomocnie już rozstrzygnięto (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 listopada 2014r., sygn. akt II PK 33/14, Legalis 1180256, wyrok Sądu Najwyższego z 13 maja 2010r., sygn. akt II PK 353/09, Legalis 389781, oraz A. G.-B.: [w:] Kodeks postępowania cywilnego. T. K. Art. 1-729, pod red. A. G.-B., C.H. B. 2015, nb 11 do art. 366, a także I. K.: [w:] Kodeks postępowania cywilnego. K. do artykułów 1 – 366. T. I, pod red. A. M. i K. P., C.H. (...) 2016, nb 25 do art. 366).

W rozpoznawanej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, gdy poprzednie postępowanie toczyło się rzeczywiście o odszkodowanie z tytułu szkody, do której doszło 24 października 2013 r., a powód dochodził zapłaty z ubezpieczenia auto casco stanowiącej różnicę pomiędzy bezsporną pomiędzy stronami kwotą stanowiącą wartość pojazdu sprzed szkody - 130700 zł, a wypłaconym mu odszkodowaniem i wartością pozostałości. Obecnie zaś dochodzi on odszkodowania z tego samego zdarzenia, ale dotyczy ono różnicy pomiędzy wartością pojazdu wskazaną na polisie w wysokości 145900 zł, a stanowiącą granicę odszkodowania

w poprzednim postępowaniu, bezsporną wówczas wartością samochodu przed szkodą, określoną na 130700 zł. Z tego wniosek, że w poprzedniej sprawie nie orzekano o całości odszkodowania, a jedynie o całości żądania powoda złożonego w określonych granicach. Za dopuszczalne zaś należy uznać rozdrabnianie roszczeń wynikających z tego samego stosunku prawnego (por. uchwałę Sądu Najwyższy z 5 lipca 1995 r., sygn. akt III CZP 81/95, OSNC 1995/11/159), nie ma bowiem uzasadnionych względów, aby ograniczać powoda w dochodzeniu zaspokojenia części swojego roszczenia. To on bowiem kształtuje proces poprzez złożenie pozwu wskazując podstawę faktyczną rozstrzygnięcia. To powoda też obciąża okoliczność wykazania, że w poprzednim procesie dochodził części roszczenia.

Z powyższych rozważań wynika, że Sąd Rejonowy w poprzednim postępowaniu nie zajmował się ustaleniem w jakiej rzeczywiście wartości pozostawał samochód powoda przed szkodą oraz czy powinna to być kwota uwidoczniiona na polisie, czy też powinna ona być innej wysokości. Powód w obecnym postępowaniu nie dochodzi żadnego odszkodowania, które byłoby zasądzone (dochodzone) w poprzednim postępowaniu - jego żądania opiera się na podstawie faktycznej wynikającej z poprzedniego żądania, a dotyczącej kolizji drogowej 24 października 2013 r., natomiast wysokość tego żądania jest już ustalona w innym zakresie (co wyraźnie wynika z pozwów w obu sprawach i zarzutów pozwanej), albowiem spór dotyczy tego czy kwota tego odszkodowania powinna stanowić dodatkowo różnicę pomiędzy bezsporną poprzednio wysokością samochodu sprzed szkody - 130700 zł, a dochodzoną w obecnym postępowaniu wartością tego pojazdu sprzed szkody wynoszącą wg powoda 145900 zł. Nie jest to więc roszczenie tożsame z dochodzonym poprzednio. To ten zakres odszkodowania, który nie był dochodzony w poprzednim postępowaniu jest przedmiotem rozpoznania

w obecnie wytoczonym powództwie. Powód wyraźnie na to wskazuje i rozróżnia te dwie wysokości – widać to w pozwach.

Nie było zatem żadnego powodu, aby odrzucać pozew, albowiem roszczenie odszkodowawcze wynikające z nieuregulowania odszkodowania za szkodę w wyniku kolizji z 24 października 2013 r., stanowiące różnicę pomiędzy wartością pojazdu wskazaną w polisie (145900 zł), a tą uznaną przez strony za bezsporną w poprzednim postępowaniu (130700 zł), nie było do tej pory rozpoznawane.

Z powyższych względów Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy ocenił całość złożonego w sprawie pozwu w powiązaniu z poprzednio prowadzoną przez ten Sąd sprawą pod sygn. akt I C 1098/14. Nie doszło bowiem do sytuacji, w której żądanie powoda było już rozpoznane w poprzedniej sprawie, albowiem nie rozpoznawano wówczas stanu faktycznego związanego z niewłaściwym (zdaniem powoda) oznaczeniem przez pozwaną wartości pojazdu przed szkodą. To doprowadziło do nieprawidłowego zastosowania przepisów wskazanych w zażaleniu.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 i 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji. Natomiast rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego zapadnie w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c.

SSO Roman Troll SSO Teresa Kołeczko – Waclawik SSO Mirella Szpyrka